

KOŠUTE U SPLAVAREVOM RUBLJU

SANJA ŠIMIĆ

SADRŽAJ

PRVI KORAK PREKO SJEMENKI DINJA	6
Osluškivanje	7
Sergej Jesenjin	8
Trajnost	9
Debla	10
Kuće šljunčanog djetinjstva	11
PA ŠTO ONDA, REKAO JE KAPETAN	12
Pobjeda	13
Sreća	14
Neimaština srca	15
Postanak	16
BIJELA OSVETA	17
Kuća s trijemom	18
Težnja	19
Uskoro	20
Credo uspinjanja	21
VITEZ WALT I LJUBAVNA PISMA WALTU WHITMANU	22
Vitez Walt i sve njegove princeze	23

Kontrast obrva	24
Emily D.	25
Vrtni patuljci s novom bojom	26
Kiša	27
Prvo ljubavno pismo	28
Četvrto ljubavno pismo	29
BALERINA U MOJOJ SOBI	30
Stara odjeća i školjke	31
Vjernost balerina	32
Kada lipa procvjeta	33
Arahnin medaljon	34
16. dani	35
PETELJKE ROĐENJA	36
Kolovoz me spašava	37
Zašto odustati	38
Strpljenje kao mana	39
Okret	40
Prosinac iza tvog ugla	41
Na koljenima	42
Jednostavno početak	43

KOŠUTE U SPLAVAREVOM RUBLJU	44
Od sada	45
Vrijeme za korak	46
Kristal u želji	47
Trajan čvor	48
Krajnji sastanak	49
Darovano ustajanjem	50
Brodolomci	51
O autorici	52
Impresum	53

*Toni, Rajki, Dorji, Željki i
Lei – najboljoj slušateljici*

PRVI KORAK PREKO SJEMENKI DINJA

OSLUŠKIVANJE

Progonjeni biseri iz
stabljika ruža kapaju
oltare mostove prirodne
ograde, jesen sja kao
brineta punih usana, mjesečevi
klarineti sviraju prstima
šutnje...
Lijepo je,
tako lijepo, ležati i
slušati, jesen sja kao
brineta punih usana, to
tamno-nijemo blaženstvo rastuće
zemlje i biti sretna.

SERGEJ JESENJIN

Plakati, plakati, plakati.

Savane ludih pločnika sručavaju

dugmadi očajnika u ograničene

sale mučnina. Plakati u

moru rukopisa, iznemoglost

sadašnjosti ispada iz grlenih

zidova. U daljini dani ostali

iza leđa, brojeve nepromjenjivosti,

ispredenog sna majčinstva, vraćaju

nepomirljivosti. Plakati na vrhu,

plakati na vlastitim grudima.

U glavi mi sjećanje pročeljnih

krajeva i Vaš lijek

zakašnjeli.

TRAJNOST

Upališ svjetlo i
gledaš me, a ja se,
ván ovih posjeda noć je
ravna kao nošnja gazivodâ,
samo pravim da spavam.
Želiš to sačuvati za sebe
i poljubiš me bez ogradâ,
i ja se pravim da spavam,
udahnem jednom i dvaput.
Ugasiš svjetlo, polako se
spustiš pokraj mene, a ja se
onda da ne poremetim red
sjena, izvučem i razmaknem
zastor. Tako da polusvjetlost
ulice razjasni tvoje konture,
a onda te gledam
tvoje rame, crnu kosu i
udahneš jednom i dvaput i
znam da se i ti praviš da
samo spavaš. I ja poljubim
tebe.

DEBLA

Suzimo naše pčelinjake
na kapke razbarušenih krošnji,
pojam kratkoga u izbama vjerne
pjege vrlo primjetno skriva.
otisnem prstenove pismonoša na
bedru nenastanjenih jabuka, ova
tuga i ova sreća guše se u vinu
vinskih košnji. Ptice lete i
zavide nam na zemlji, mi smo
oklopi i otimamo im visine.
Život je tren, a životi vječnost.

KUĆE ŠLJUNČANOG DJETINJSTVA

Sigurno ću sletjeti na skamenjene
žune na putu posutom vodenastim
boricima što s mirisom vlage
izbijaju kao usitnjena srca pticâ pečatnjaka,
ako samo ispružiš svoje oči kao
kameleon kad skida ostatke
lampiona.
Čvrsto sam se držala za tvoje
blijede rukave i skupljala rukavice
izvezene puteljcima što šume.
Utjeha je nota što ostavlja svoj
trag kao brod na suhom.

PA ŠTO ONDA, REKAO JE KAPETAN

POBJEDA

Glave su nam ravne i pune
podataka što ih izmišljamo i
onda ih učimo da kažu: Da, istina je.
Tvoje i moje, osjećamo iako smo se
upoznali u dvadesetoj, nastanit
ću se u tvom gradu i ti u mojoj
sobi.

- Tonemo, rekli su mu.

- Pa što onda, rekao je kapetan.

SREĆA

Kada spoznaš da odveć ružnih
uspomena je bilo,
kada se okreneš u domu i
shvatiš da svaka je stvar ružna
i izaziva glavobolju, ne trudi se, ne
koračaj više do mog utočišta u
kutu
i kada postaneš siguran da više
nemam boju očiju kao prije i kad
se začudiš što kosa mi je zamršena
i nekako siva i tamna, a ne smeđa i crvena
kao prije
i kad ugledaš svoje lice kako
tužno bulji u vlastite oči, vjeruj mi,
i one su izgubile sjaj, kad te počnu
nervirati tanjuri s cvijećem
kada jedemo, udaljeni, znaj da
te i onda volim i znaj da ni
onda neću odustati, jer ljubav
je i ponekad takva – mala i
velika nepristojnost Bogova.

NEIMAŠTINA SRCA

Ja nemam generacije,
rođena sam jučer, danas i
sutra i nemam mjesto
rođenja, rođena sam gdje
su galebovi izgubili
tkanine od kartonskih
potkova i pravili se da to
nije istina, tamo gdje su
zapadni vjetrovi svezali mašne
u kose globusâ, jer oni su
značili kao istočnjački susreti
usjevâ i repova patuljaka bez
roletni i nemam više
sebe, jer izmigoljila
sam dio po dio na svakom
mjestu gdje govorio si
kao da znaš sve o
ljubavi.

POSTANAK

Ne želim unakaziti tvoje lice
poljupcem, ukosnice se uklješćuju
s maramicama sline otežalih valova
što dolaze s one strane i podaju se
stijenama bez pratiocâ što izdaju
njihove noći.

Nenadmašne su tvoje oči,
jer su čuvane godinama pod pijeskom
što svakoga jutro izbacuje van
oblike napadnih kazaljki iz
priljepaka u jastučnicama.
Treperenje vjetra lupa vratima
u mojim tihim ušima,
ali pogledam, drveće je mirno kao
vrh čeke u zimi.

Ti utišani, poslao si svoju dušu
da me izluđuje svojim sjemenkama
iz kapetanovih manžeta. Ne mogu je
uhvatiti, jer si uvjerio sjever da
zarobi moje ruke otkupljene od
stršljenova i plávi ih dok zora ne
prizna da je zaljubljena u vrtloge
morskih ostava.

Grlo će ti kriknuti, samo
ako si zaljubljen.

BIJELA OSVETA

KUĆA S TRIJEMOM

Ne poklanjaj mi ruže iz tvog
doma, iz tvog dvorišta, iz tvog
vrta, iz tvoje zemlje, zasađene
prirodom i lijepim rukama tvoje
majke, već mi pokloni ruže iz
tvoje glave, s tvog lica, iz
tvoje duše, mirisne samo zbog
tvoje dobrote, bijele, crvene,
žute, plave i bijele zbog tvog
spokojstva i zasađene našim lijepim
rukama što rasle su zajedno kao
spokojni, dobri i mirisni grmovi
bijelih, žutih, crvenih, plavih i
bijelih ruža...

TEŽNJA

Mjesec. Najljepši obraz za ljubljenje.

Drveće u prosutoj, ljetnoj noći.

Veliko Sunce kao zagrljaj o kojemu
mislimo i kada prestane, kao nježni
zaklon i naslon tvojih grudiju.

Ponosne travê kao ležajevi koji nas
mogu skriti ako to želimo.

I udišem taj zrak,
okrećući se i misleći o toj
nikad napuknutoj ljepoti,
sastavljeni svijet u savršenoj
kolijevci Svemira...

Ali zašto...

Onda mi se pričinja da žubor
skriva nekakav shvatljivi
glas, zašto onda žudimo za
ljudskim dodirom?

USKORO

Otkako volim, posjete su tiše,
veliki majstori strastvenije
pišu, otkako volim, mogu i
umrijeti, jer osjećaj me
zatvara što dublje u snove
proljetne snage. Ne mogu ti još
reći, jer nikada ne čuh tvoj
glas, da želim biti tik do
tvog prijestolja ustaljenih
nagrada, ti si ozbiljna utjeha
koju prenose mi misli s
uhvaćenih breza nagnutih
sasvim malo prema ljudima.
ako jednoga dana otkriješ
da uljezi se prelamaju oko
tvojega nazora i sitnih rukovanja
upućenih poznatim navikama,
to bit ću ja, moj prinče s
vještinom, jer otkako volim, volim
uvijek tebe.

CREDO USPINJANJA

Moja se bolest liječi
izostankom papirnatih lutnji
koje bi ptice inače uzele
kao dodatak mokrim bijelim
ružama kako bi uspjeh posvijetljenja
umnoženih koraka postao važan i
za pohlepne crtače paunova.
Moje su slabosti označene uzmicanjem
planiranih dopisa koji ne mogu ispuniti
kutije predviđene za ljubavna pisma.

Ako sam krenula prema iskrama
oporavljenih svetišta na uzvišenjima
uz cestu kojom čeznem kao izmoreni
bumbar kada mu grane popiju boje, neću
se uplašiti prividnih nestajanja.

Moje se riječi ne liječe slabostima
papirâ uobličениh lutnjama, oporavak
je samo dio hodanja, moje srce raste
s mojim usnama
na tvojoj ruci.

VITEZ WALT I LJUBAVNA PISMA WALTU WHITMANU

VITEZ WALT I SVE NJEGOVE PRINCEZE

Crteži na pokrivačima oblikuju
njihova tijela, ima ih posvuda;
oko kreveta i ispod, pod svjetiljkama
što gore i po danu, na svježim granama
bijelih i uspješnih borova,
što propuštaju svoju boju na prozore.
Ljubavne riječi razbacane naokolo,
oni koji ulaze paze da ne stanu na
na njih, to jutro, to divno jutro
kada se čeka kiša, ista ona koja je
padala kada smo bili mali i
velike neznalice. Kada bježim
dolazim k tebi, kiša već pada i u
kosu mi ulaze mirisi drveća koje je
nekoć postojalo kao kuća nekome.
Mogu li ja biti jedna od njih?
Obećavam, voljet ću te jednako.

KONTRAST OBRVA

Tvoje se usne čiste kao
zvijezde, tvoje se
tijelo bilježi kao
proljeće na mojim skutima
veselog i tužnog djeteta.
Voljela bih znati što
rade ptice kada prođu
kroz sunce i postanu
otisci na prethodnom nebu
što ga upotrebljavaš kao
postelju za svoje vitrine
sa svladanog leda.
Veliki osmijesi su plamenovi iz
očiju.
Voljela bih te poljubiti
već pri prvim košnjama.

EMILY D.

Na tvojoj večernjoj haljini
netko je ostavio trag ljubaznosti
i poljupce u plavim nijansama
uskršnjih ranih kiša.
Gdje si Emily D.,
dozvoli mi da u noći
shvatim tvoje konture s košaricama
punim izbjeglih duga što
korak po korak ogrću svoje glave
nedjeljnim poslijepodnevim kada
iščekujemo nešto dobro i bijelo.
Tiho mi izgovori sve ono o čemu
ću sanjati, sanjaj o tišini riječi
na mome krilu, Emily D., bit ćemo
sretne.
I što onda da radimo?

VRTNI PATULJCI S NOVOM BOJOM

Hvala očima što tebe vide,
hvala usnama što govore tebi
o očima, hvala očima što primaju
poljupce razdraganog sluha iz
tvojih usana. Hvala tebi što
došao si kada nisam očekivala,
hvala očekivanoj ljubavi što
vidi, kaže i sluša ove polu-korake
života i sreće što mi oko vrata
zavija štitove fotografija bijelih
od mirnih susreta, plavih od
kiša, zahvalnih na
zahvalnosti snage s centrom
neočekivane ljubavi koja
donosi više očiju i usana
od očekivanog smisla.

KIŠA

S kreveta gledam kroz prozor
što zelene ga jablanovi i
drvo spominjano u djetinjstvu
više puta, tmurni oblaci i
stidljivi vjetar pritišću cestu i stazu, auti
pršću
ostavštinu od vode s rubova
i pitam se ima li velikih
razlika između kiše i snova.

PRVO LJUBAVNO PISMO

Walt,

Ponekad se svi putovi
pretvore u tekuće mirise,
u obnažene noge hladne vode,
i kada teku preko mene, lijepa sam
do srži riba, sjećam se svega onog
što nikada nisam učinila kao mlada
žila na zelenom, putenom vjetru.
Koliko je leptirova potrebno da
preleti iznad jednobojnog plamena
svijeće, spaljujući svoja krila kao
ptice kad uranjaju u more,
da bi svijeće postale samo nosioci
naših duša kada grlimo drvene
stupove koji podupiru kuće u kojima
smo bili sretni tek kad su nam ih
oteli. Ljetne melodije traže snagu
da bi mogle stvarati peraje u
napuštenim zdencima. Prošlo je
toliko godina od kako se ni jednom
nismo sreli.

ČETVRTO LJUBAVNO PISMO

Kroz tvoju utrobu
rovare zvijezde, žudeći za
tvojim mesom, sipajući po
sebi tvoju krv, krv ljubavnika
što miluje ogledala farizejima
što uspijevaju u ustima
vilinih savjetnikâ. I polako
probijaju svaku ruku, svaki
uzdah pretvaraju u spaljeno
drveće iznad žila što upijaju
med, u ljubavi gdje žice harfi
stvaraju ramena, spremajući
samo za tebe poljubac života.

BALERINA U MOJOJ SOBI

STARA ODJEĆA I ŠKOLJKE

Zidovi koji su opskrbljivali
našu ljubav ne mogu znati
kako zima u pola noći
obilazi cvijeće iza
prozorâ, i klečeći, svjedoči
o svojoj ljubavi.

U pećima leptirovi smještaju
svoje postelje i poslije
zadnjeg poljupca skidaju
svoja krila. Ti želiš znati
hoćeš li ih naći i staviti ih
na grudi da budu snažnije.

Mokri psi, s kojima dijelim svoju
tugu, ne jedu svilene kosti, jer
ih posjeduju samo staze, gdje
čekaju na tebe. Dok ljubim tvoje
ruke, osjetim kako najmanje žile
guše moje zube i postavljaju
zastave na put kojim moje usne
trebaju proći.

VJERNOST BALERINA

za Alfonsinu Storni

Veliki stol i knjiga
koju listaju djeca. U
kuhinji miris gljiva.
Netko otvori glavna
vrata. Iz kuće se vidi
mokri bor, susjedni krov,
tama i svježina vezane
siječnjom. Djevojka sjedi
u kutu praveći se da čita.
Blizu kuće, starom stazom,
po kiši ide gost, noseći
klizaljke na poklon, visok
i mlad u smeđoj kosi čuva
promjenu i dodire žena,
u mislima mu svjetlost
njihovih grudi. Djevojka u
kutu gleda u knjigu i ne
okreće stranice. Gost polako
dolazi, ostavljajući svoje
pokrivače na putu do kuće
u kojoj ga netko čeka,
drhteći od pomisli na
njegov dodir.

KADA LIPA PROCVJETA

Sanjati kao žena, tiha i
puna vode što zviždi ispod
tvog pazuha.

Sanjati kao miris djetetovih
ruku poslije branja trešanja,
jedemo ih iz tvoje košulje, na mojim
usnama san ne izostaje.

ARAHNIN MEDALJON

U mokroj šumi gazim po
ogledalima što pokazuju nebu
uzdisaje odbačenih mužjaka.
Na breskvinom lišću stari
rogovi sijeku plodove napola.
U polusašivenoj haljini, sa strukom
od ocvalih riječi i pčelinjih stopala,
trčim zatvorenih očiju do tvoje čiste
mreže, s mirisom znoja mladunčadi
punih rose i sunčevih zraka, ne
zaustavljam krv iz koljenâ, ne pokušavam
sakriti gola ramena, ljepljiva od
dinja, da bi mogla bez daha uletjeti
u tvoje carstvo od stopâ, ostaviti
usne na tvojim grudima, namjerno
gubiti put u tvojim nitima, da bi mi
svojom kosom pokrio tijelo što se
vidi, da bi mi noge zacijelio
ustima.

16. DANI

Veliki stražari ne mogu
upiti moja bedra na kojima
mjesto labuđih vratova, sjaja
ugaslih peći i glasova što po
planinama skupljaju mokro perje,
urasle usne svemogućih praznika,
kao sekunde u kućama ljubavi,
prolaze i drže pod mišicom
tvoj dah kao ranu jesen.

PETELJKE ROĐENJA

KOLOVOZ ME SPAŠAVA

U vrućim sobama, kada čujem
kako izgovaraju moje ima,
poželim se ne odazvati i
pustiti slova koja me obilježavaju,
da lutaju do žica s kišobranâ
i vraćaju unatrag odvratne oblake
što udišu naftu ispod spremišta
crijepova.

Prelazeći most, razdjevičen gumama
i blatom što kaplje s usnica
graditeljâ, kiša mi ispire
kapke kao da su ucviljeni,
dopuštam zaručenim kitovima da
svojim kiticama ljubavnih uzdi,
udaraju moje psihe o biciklima
i tvojim savršenim, kao uzletišta,
zubima, i da urliču preda mnom,
slineći poput idolâ i cvijeća, bacajući
me nepovratno do hrpe tvojih
očiju i života.

ZAŠTO ODUSTATI

Položi svoju glavu na
stol, da bi uzela što
više svijetlih otisaka,
zvonjave telefonâ, ja ću
oklijevati, obilaziti kao
gladna vaza pred svinutim
koljenima margaretâ, dok mi
ne uzmeš obraze i zagrižeš
ih kao da su prijesni od
sretnih događaja.

STRPLJENJE KAO MANA

Tvoja mirisna sljepoočnica,
valovite suze na kažiprstu,
dozivaju mulj iz drveća i
prostiru svoje ambicije,
uz gole galebove, uz poljane
prirodnih ljusaka,
slušajući čiste ocjene
vrtićâ, pozivajući
stogodišnje želje ispred
mog lica.

OKRET

Lješnjaci tvoje donje usne
ostavljaju na mom pokrivaču
trokutaste mrlje da postanu
imenjakinje vode, prozirnih
potkošulja što samo sa
uvojcima izgledaju brojčano
nadmoćne.

PROSINAC IZA TVOG UGLA

Da bih te voljela moram
se stopiti s priklještenim
sovama što kroz vrpce šumskih
prinčeva šalju pozdrave liječenim
kupkama, što još uvijek, kada
zavjesa procvjeta, boluju
od sreće. Snijeg izrezuje
boju s tvog naliv-pera, i kao
poljubac odbija nas od svake
nade da ćemo ostati nepozvani
za najveći pljesak života.

NA KOLJENIMA

Zaboravljam stvari što
život znače, tebe kako stojiš
na vratima u plavom ogrtaču i
pokušavaš se sjetiti boja
koje ne postoje, zaboravljam
tvoje ruke kada nosiš moje
knjige do stola gdje ima više
svjetla i onda me guraš u
stranu da bi prolaznici vidjeli
kako me držiš oko struka, i
pitaš me kako mogu zaboraviti
stvari što nešto znače, pred
kućama rode oštre svoje
kljunove na prstenju u
zgrušanom pijesku, sreća se
ponavlja.

JEDNOSTAVNO POČETAK

Kako da kažem do viđenja,
kada želim da ti moji poljupci
paraju rebra poput izoštrenog
pogleda labuda u samačkom ogledalu.
Zašto ti reći do viđenja kada si
mi bio najjači duh u praznim
naslonjačima fantazije što se
roje u repu pauna uvijek kada
trepćem i dišem, uvijek kada na
mojim leđima ostaju tamne posjekotine
predzadnjeg kamenja.
Svi oni ograđeni sustavi rukom
šivanih suradnji, što po razdjevičenoj
koloni pingvina bacaju pisma
okićenih stražara, nisu saznali
da si ugužvao moje bedrene kosti
svojom prehladom, da si mogao od mene
istančati ženu.

KOŠUTE U SPLAVAREVOM RUBLJU

OD SADA

Želiš nadahnuti svjedoke bez
perja, ostaviti zajapurenu
žensku baštinu pred zaraslim
sjećanjima, da se ne bi znalo
da si previsoki šetač što
zaostaje za ostalim preživjelima.

VRIJEME ZA KORAK

Pjesnici ne zaboravljaju dine,
jer primjećuju najustrajnu svjetlost
njihovih plesnih vibracija, i baš
kao što su potajno zarobljenici
sagradili, lijepa sam samo onda kada
trčim do ravnine vlastite sjene.
Knjige se zagrijavaju vjetrovima što
zatiču opuštene jedinice kao
utjerivače muzike.

KRISTAL U ŽELJI

Želim ti prepustiti bliskost
koju osjećam kada protiv svoje
volje prskam mlijekom uski potok,
kojega razmaci od hladnoće dočekuju
na putu prema povrtnjacima djetlića
koji spremaju odsjaje leda kao
nešto sveto, uzmi sve što
ti se može dati, a da ne
pokušaš istegnuti vrat, bez
osjećaja poniznosti ne možeš
prestati zanimljiva
nagađanja ulaznih rana. Slušaj
samo hodnike koje ne možeš
prekriti rukom.

TRAJAN ČVOR

Porijeklo tvog zlatnog tereta
oslanja se, svakako bosonogo,
iza precijenjenih oblina.
magla ih upropaštava urednošću
kraljevih pohvala. Krezubost
podjaruje ionako isušene kazaljke
dobivene stvarnosti.
Pišem da si smožden, kao i
ostatak krutih istomišljenika,
željama za što dužim životom.
Gasim nekolicinu pristiglih staratelja,
da bi s tobom proslavila najvažniji
dio dana.

KRAJNI SASTANAK

Ukočenost,
razularena groznica kada mi
lijeva ruka prinosi vijoreće
blaženstvo kao čašu cjelovitog
mlijeka, odjeća moje djevojčice
koju treba zašiti, sigurnost,
sigurnost, sigurnost u osobnoj,
ukorijenjenoj šalici, vjerno kao
mante, ne zapostavljaju moje lice
što po sjevernom iverju rastaljuje
zakletve na dubini od 5 stotina
naručja.

DAROVANO USTAJANJEM

Rušim se kao opušteni
galeb, krilima ti svojim,
potezima unaprijeđenog
vuka, skraćujem kapke na tri,
četiri izlaska, povodom
kojih sentimentalne opruge
stežu svoje luke da ih ne bi
blagoslovio bez neke vrste
dodira.

BRODOLOMCI

Brzak sakriven u njedrima
lisica, još je uvijek, kao i
ljudi zaluđen, njihovom
tkalačkom uzornošću, kada ti
dođu do nogu i vatre, moleći za
jedan neusiljeni datum, kada bi
mogle utišati nerazumijevanje
umora, stilom kojim mi oduzimaš
i najosnovniji pritisak na kopno.

Sanja Šimić

Rođena 1975. u Novoj Gradiški. Profesorica sociologije i povijesti. Piše poeziju, sociološko-povijesne članke, pjesme i priče za djecu. Objavljivala je u časopisima Quorum, Libra, Književna revija, Vijenac, Zarez. Voditeljica je radionica kreativnog pisanja za djecu. Živi i radi u Novoj Gradiški.

Za rukopis zbirke pjesama *Košute u splavarevom rublju* dobila je nagradu Goran za mlade pjesnike na manifestaciji Goranovo proljeće 1997.

Objavila: *Košute u splavarevom rublju* (poezija, 1997); *Sonatine* (poezija, 2017), *Muzikalni rep* (slikovnica, 2022).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 71

Sanja Šimić

KOŠUTE U SPLAVAREVOM RUBLJU

© 2023 Sanja Šimić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2023

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

dlevine / Pixabay.com

Objavljeno

26. ožujka 2023.

ISBN 978-953-374-069-0 (HTML)

ISBN 978-953-374-070-6 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-071-3 (PDF)

ISBN 978-953-374-072-0 (MOBI)

Prvo izdanje

SKUD Ivan Goran Kovačić, Zagreb, 1997.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**